

както и тия на майстора къмъ него, обикновено, сж били стегнати, изискани. Подчинението и послушанието на последния чинъ къмъ по-горния сж били задължителни. Понѣкога само, поради суровостъ на характеритѣ, тѣзи добродетели сж бивали нарушавани било отъ чирака, било отъ калфата. А влошенитѣ отношения сж се изглаждали чрезъ бащинскитѣ съвети и укори на майстора.

Презъ цѣлия процесъ, когато абаджията е чиракувалъ и калфувалъ, можелъ да си ходи на село или въ града при домашнитѣ, на всѣки 2-3 месеца, по за 4-5 дена. Това отлѣчване е ставало винаги съ разрешение на майстора.

Калфата е бивалъ произвежданъ въ майсторъ, когато по сръчностъ и по качество въ работата си е стигналъ своя майсторъ. Тогава се опредѣляло единъ день, обикновено въ началото на работната за него година и ставало малко тържество. Готвениятъ за майсторъ калфа давалъ угощение на еснафа или въ кѣщата на еснафбашията, или пъкъ въ друга такава, опредѣлена за целта. Тамъ събралитѣ се абаджии благодарили бждеция си съзанаютчия-колега за успѣхъ въ предстоящия му самостоятеленъ животъ и му записвали името въ тевтеръ, при другитѣ абаджии. Новиятъ майсторъ отъ своя страна внисалъ въ общата каса 20-30 лв. и отъ тоя моментъ се числѣлъ за членъ на еснафа. Той оставалъ при майстора си като съдружникъ или пъкъ започвалъ самостоятелна работа. Въ случай че нѣмалъ достатъчно пари за тази целъ, по решение на еснафа, му се отпущала за подкрепа известна сума пари отъ общата каса срещу опредѣленъ процентъ лихва.

Еснафитѣ заседавали по нѣколко пѣти въ годината, споредъ нуждитѣ и случаетѣ, които сж се указвали. Еднажъ тѣ се събирали, за да изгледатъ влошени отношения било между калфа и майсторъ, било между майстори-съдружници. Провиненитѣ сж били глобявани по двадесетина лева за полза на еснафската каса. Другъ пѣтъ тѣ заседавали, за да разрешатъ въпроса, де да построятъ чешма, гиранъ, или пъкъ да се притекатъ на помощъ съ парични срѣдства да подпомогнатъ постройката на нѣкой мостъ или друга обществена сграда, или най-сетне, какъ да помогнатъ на беденъ, боленъ севлиевецъ. Освенъ това, въ края на всѣка година се събирали, за да прегледатъ смѣткитѣ на еснафбашията, който пазѣлъ у себе си общитѣ пари и се грижелъ за тѣхното олихвяване. Заседанията обикновено ставали у еснафбашията. Чрезъ тѣхъ се крепѣлъ здравия моралъ у занаятчиитѣ и се държало будно чувството имъ за общественостъ.

Такъвъ е билъ, въ общи черти, идейниятъ животъ на абаджийската организация. Тя, както заявяватъ Хр. Станчевъ и баща ми, просъществувала до 1885 г., откогато държавата, чрезъ разнитѣ свои институти взела върху си грижитѣ за надзора върху живота на всички занаяти, както и за тѣхния напредкъ.